olnud, ja — selleſamma pärraſt ollen ſedda monda korda järrele jätnud.“

Peigmees kostis: „Meie rahwas on jo ammuſt aiaſt kolitud ja ka harritud. Wannemad issi ellawad kasinaste, ja kaswatawad ka jälle lapſed karristamisses ja Jssanda manitsemisses keige hea tö ja wisile. Ja waesed lapſed ſawad joukamatta kullogo kolitud ja ka hea wisile juhhatud. Wargus, pettus, jominne ja keik pahhad asjad on nende meleſt hirmſad, ja ütlewad, et kus Jummalat pahha wisida ja keigeſugguſe patto läbbi naeruks pannakſe, et ſeäl ka temma önnistuſt ei tohhi lota.

Könne jätkud.

Kartus ei te kahjo.

Tallomees läks täie koormaga liinna. Orramees piddas ta kinni ja küsſis, mis tal peäl piddi ollema. Sallaja ſosſitas mamees orramehhele körwa ſisſe: „Mo wankri peäl polle muud keddagi kui kaerad.“ Se olli orramehhe meleſt imme ja mötles isſeenneſes: Wiſt on mehhel wina woi muud keeldud kaupa peäl, miks ta muido ni ſallaja hoiab, — läks ja torkis koorma öiete holega läbbi. Agga kui ta muud keddagi ei leidnud, kui kaero, ütles pahha melega: „Mis ſalla tempo ſa teed!“ „Pallun wägga,“ kostis tallomees, ärge räkige waljuste! mo hobbuſe köht tühhi, ja polle liategi terwel aastalgi kaero ſanud, — agga kui ta nüüd arro ſaaks, et mul kaerad peäl, ja minna temmale ka nattokeſt ei annaks, ſiis ei lähhäks ta paigaſtki ärra.“

Käes mollemad.

Linna paikas piddi sakſa pois ſakſale kokka jureſt kaks praetud kanna toma. Tee peäl, kui pois kannadega koio pole läks, touſis ni maggus hais ta ninnasſe, et ta enneſe rummalat himmo ei wötnud tallitſeda, söi kanna puhtaks ärra. Kui ta koio ſai, käskis perremees kannad enneſe kätte tua. Pois töi. Agga kui perremees ühhe ainſa kanna näg-